

Anatomia humana

METGES FALSOS SÓN PROU NECESSARIS

Jorge Bello

Encara que prohibits i perseguits, els metges sense formació mèdica són ben necessaris, com a mínim fins que hi hagi canvis decisius a les polítiques sanitàries.

Aquests canvis són lluny de la realitat, tot i que el govern afirma que té l'objectiu d'oferir-li a tothom un accés universal a un sistema sanitari de qualitat, sense que per això ningú hagi de pagar gaire. Som a l'Índia, on ara per ara el sistema públic de salut és massa feble per assumir l'ambició objectiu del govern.

Coneguts com *fake doctors*, o *quacks*, aquests metges sense formació mèdica són reconeguts com a proveïdors informals de salut, alhora que són perseguits, oficialment. Això no obstant, aquests metges que no són metges ofereixen atenció mèdica ambulatoria a més de la meitat de la població de l'Índia, sobre tot a les extenses regions rurals del país.

Alhora, els professionals del sistema públic de salut, almenys els d'atenció primària d'algunes zones del país, són prou coneguts per la poca atenció que li donen al pacient, per la desmotivació evident que presenten, i per un grau alt d'abstèntisme.

Quant a la formació mèdica dels metges, se sap que varia força segons quina universitat, i que en tot cas queda per sota

de l'estàndard internacional. En aquest context, els metges falsos són una alternativa.

Ja se sap, tothom ho sap, que la qualitat assistencial del metge fals és pobre, i que hi ha per tant un risc, però en tractar-se de l'únic, o gairebé l'únic sanitari que ofereix una atenció que almenys inspira confiança, bona part de la població accepta aquesta realitat i els consulta, sobre tot

Aquests metges, que no són metges, ofereixen atenció mèdica ambulatoria a més de la meitat de la població de l'Índia

per a problemes senzills de salut, que són la majoria.

♦ **ELS AGRADI O NO**, a l'autoritat i al col·lectiu de sanitaris amb formació, aquesta és una realitat, i la realitat és inevitable, inexcusable, i no és bo d'amagar-la, o de negar-la. Ben al contrari.

Amb recolzament oficial, una ONG organitza cursos per millorar la capacitat d'atenció mèdica dels metges falsos. Són cursos rigorosos que van assolir un èxit notable. L'objectiu és comptar amb aquests metges, capacitar-los, formar-los, perquè a la vista està que són prou necessaris i que no hi ha pers-

pectives de poder-los substituir per d'altres de formats i més competents.

Fet el curs i tornats a la feina, van avaluar la capacitat mèdica d'aquests metges falsos, i ho van fer amb mètodes ben seriosos. Les conclusions són engrescadores: hi ha una millora objectiva de la capacitat clínica, encara que no va millorar la incorrecta prescripció d'antibiòtics.

La incorrecta prescripció d'antibiòtics també és evident entre els metges amb formació mèdica de l'Índia. De fet és un problema important que afecta la medicina de tot el món, i no només allà on la pobresa i la prudència conviden a receptar-ne sense tant de rigor mèdic.

Aquests cursos de formació es van repetir amb més i més alumnes, i amb el mateix bon resultat, fins al punt que l'autoritat de salut del país està considerant d'implantar-los a gran escala. Ara, tal vegada, els metges que no són metges, però que semblen tenir millor predisposició que els metges que sí ho són, comencen a pensar que van guanyant aquesta batalla.

La tenen, però, perduda, perquè tard o d'hora l'Índia extindrà per tot el país un sistema de salut d'assistència primària de

qualitat acceptable. Però això no té perspectives immediates, ni a mig termini, perquè el camí per assolir un objectiu de tanta envergadura, i tan necessari, és ple de dificultats.

D'aquests dificultats, n'hi ha d'econòmiques i logístiques, i de no tenir prou personal qualificat.

També n'hi ha de personals i institucionals, perquè hi ha persones i institucions que fan maniobres per tal que la pobresa de molts continuï que és la riquesa d'un grup, i això passa allà, aquí, i arreu.

bello.cat | jordibell@gmail.com

Tribuna

EL HALLOWEEN DE RAJOY

Francisco Muro de Iscar

Siempre me ha parecido una estupidez que nos carguemos nuestras tradiciones y nos dejemos invadir por otras ajenas que, pese a todo, hacen furor y llevan a millones de ciudadanos a disfrazarse de lo que no son. Bueno, también pasa en política todos los días y no nos sorprendemos. Lo peor que puede pasar es que te disfraces, como le está pasando al PSOE, y no sepas de qué vas. Como alguien decía esta mañana, a los niños -y a los mayores- lo que les gusta es disfrazarse de lo que sea.

Estoy seguro de que Ana Pastor ha adelantado la investidura de Rajoy para que no coincida con la celebración de Halloween, la víspera de todos los santos, aunque no hubiera estado mal ver a los portavoces en la tribuna del Congreso, disfrazados y chorreando sangre... En todo caso, sangre va a haber en el PSOE, antes, en o después de que Rajoy sea de nuevo presidente del Gobierno, aunque, posiblemente con fecha de caducidad ya marcada en el envase y con el temor de unas nuevas elecciones a medio o corto plazo.

Halloween es perfecto para la investidura de Rajoy: «¿Truco o trato?». Eso es lo que está en la esencia del discurso de Rajoy hacia quienes le van a permitir ser presidente, y ya le gustaría saber si lo que le ofrecen Ciudadanos y el PSOE es eso, truco o trato de verdad. Dice la Wikipedia, esa enciclopedia cargada de errores de los que nadie se responsabiliza, que «los colores asociados a Halloween son preferentemente el morado, el naranja y el negro». Si le añaden el azul -que va a ganar, pero en precario- y el rojo -la sangre a punto de manchar a los diputados socialistas-, todo el Parlamento está representado. Los niños, como Rajoy, salen esos días a pedir dulces cantando. Los dulces de Rajoy pueden ser amargos, si la Unión Europea sigue apretando y su canción se la saben todos, pero no anima al karaoke.

Dicen que este año, además del disfraz de payaso asesino, que maldita gracia tiene y que nunca se sabe lo que encierra -se lo podría poner Pablo Iglesias, tal vez-, se llevan los sombreros para protegerse de la que va a caer. También siguen de moda los de superhéroes -habría estado bien ver a Rajoy defendiendo su programa de gobierno vestido de Superman, con capa y todo, o del hombre araña- o los de motivos terroríficos. ¿Se imaginan al portavoz del PSOE con un disfraz de Frankenstein, buscando su nueva identidad? Los difuntos vagan estos días por los pasillos del Congreso, con la esperanza de que pasada la «investidura Halloween», llegue el día de todos los santos. Qué así sea.

Es racó d'en Cambreta

VALÒNIA

Gustau Juan Benejam

Un greu problema imprevist ha sorprès la Unió Europea aquestes darreres setmanes quan, a punt de signar un tractat de lliure comerç amb Canadà, que havia d'esser el preludi d'un de similar però més important amb Estats Units, s'ha vist bloquejada per una petita regió de les que formen l'estat de Bèlgica, Valònia.

Valònia, una regió industrial en declivi, que té just 17844 quilòmetres quadrats i no ben arriba a tres milions i mig d'habitants, ha dit no al tractat amb Canadà i la seua negativa té força de llei a Bèlgica, on el comerç no sols interior sinó també exterior és competència de les regions; i el govern federal no pot signar cap tractat comercial que afecti una regió sense el vist-i-plau de les seues autoritats; i sense l'acord de tots els estats que la formen, la Unió Europea no pot signar un tractat comercial internacional.

Segons hem pogut llegir a la premsa, la

ministra canadense de comerç, Chystia Freeland va manifestar la decepció del seu govern per aquesta negativa *entre llàgrimes*. Es veu que la bossa de les multinacionals també afecta els sentiments dels governants.

Aquest incident, que possiblement no està tancat definitivament perquè les pressions són fortes, es pot mirar des de diferents d'aspectes.

El primer és el dels beneficiaris d'aquests tipus de tractats, tema que provoca molta controvèrsia a l'opinió pública, perquè atorga més poder encara a les grans empreses, en un món on la globalització castiga de manera severa les petites economies, que són les que donen feina a una part molt important de la població; i les grans empreses, les multinacionals, avui controlen bona part de la producció mundial dels més importants béns de consum i dels servicis i, així, poden arribar, fins i tot, a controlar els governs. De què serveix, idó, la democràcia, es demanen molts, si els ciutadans no tenen capacitat real per decidir sobre l'economia, sobre la seua forma de viure?

I Valònia, una regió que ha patit fort la crisi, no vol perdre les poques prerrogatives de control de la seua economia, que encara li queden, a mans d'unes multinacionals incontrolables.

L'incident té, també, altres lectures. La primera és que un petit territori tenguí el corat-

Valònia, una regió industrial en declivi, que té just 17.844 quilòmetres quadrats i no ben arriba a tres milions i mig d'habitants, ha dit no al tractat amb Canadà

ge de bloquejar un tractat comercial que afecta més de 500 milions de persones, un tractat molt contestat a nivell niell d'opinió pública, pels mateixos motius que el bloqueja Valònia.

Té també una lectura interna als estats de la Unió. Concretament a Espanya, on el Govern central posa en qüestió les activitats exteriors de la comunitats autònomes -que totes en tenen-, però, d'una manera molt especial i obsessiva, de Catalunya.

I, és clar, el ministre d'exteriors José M. García-Margallo, membre d'un govern que reclama la no ingerència d'altres estat en com es governa interiorment cada un d'ells, ara critica Bèlgica pel bloqueig d'un tractat que ell ben segur que signaria; però les *qüestions internes* de Bèlgica funcionen d'una altra manera i allà tenen el mateix dret de no ingerència que aquí, encara que al Govern de Madrid no li agradi.